

[Tholstrup.]

den holdes nede eller, hvad værre er, blive forringet yderligere.

Vor egen handelsminister, som ellers ikke mangler noget, hvad uddannelse angår — bortset fra, at han ikke har beskæftiget sig med handel —, lader sig altfor let indfange af kortsynede teorier. Ja, vi så jo under behandlingen af den sørgeligt berømte rågummiforfalskningssag, at han fuldstændig lod sig overbevise af nogle behændigt udførte dagbladsannoncer om årsag og virkning vedrørende arbejdsløshedsproblemet. Den højtærede minister udtalte i sin fremsættelsestale, at liberaliseringen i det store og hele kun forøger importen, men ikke eksporten. Denne udtalelse vidner om, at man altfor let kan blive cand. polit. — altså ved kun at kende den ene halvdel af handelen. (*Aksel Møller*: Det erede medlem skulle have prøvet det!). Den anden halvdel, betalingen, glemmer han helt. Den højtærede minister bør sætte sig på skolebænken igen og lære sig lidt logik.

Optakten til denne debat begyndte for nogle uger siden, da formanden for Industrirådet udtalte: „Vi kan ikke med lukkede øjne liberalisere os til fallittens rand“, efterfulgt af den højtærede økonomiministers pessimistiske tale — den højtærede finansministers svar til det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen ikke at forglemme. Linien er lagt: man er så glad for at styre, dirigere og diktere erhvervsliv og befolkning, at man benytter ethvert påskud til at beholde magten over dette erhvervsliv.

Der skete to større begivenheder i fjor: liberaliseringens påbegyndelse og devalueringen. Da regeringen og dens støttepartier har ansvaret for devalueringen, taler man meget lidt om, hvad skade denne har forvoldt, men da liberaliseringen er blevet regeringen påtvunget udefra og fastholdt af regeringens opposition indefra, ja, så giver man liberaliseringen skylden for de ulykker, som devalueringen har påført os.

Hvad er i det hele taget sandheden om denne liberalisering? Det er den, at man med nogle få undtagelser praktisk talt kun har indført friliste for sådanne varer, der før blev indført i så store mængder, som importørerne var i stand til at skaffe. Man har kun foretaget den ene ændring, at importørerne nu frit kan købe deres behov indenfor et større område end før, og det har påviseligt været til stor gavn. Jeg kender adskillige eksempler på, hvilke økonomiske fordele der er opnået herigennem, og jeg vil påstå, at havde vi ikke fået liberalisering på disse områder, ville vi utvivlsomt ved

købet på bundne lister have måttet betale langt større priser for disse varer, som importørerne også før kunne købe i den udstrækning, de havde brug for, men var bundet til at købe i bestemte lande og derfor ikke var i stand til at handle sig til en bedre pris på. De fleste steder, hvor liberalisering er gennemført, har det været muligt at holde priserne nede trods kronens forringede købekraft.

Der tales om, at en 50 pct.s liberalisering er gennemført. Men den nøjagtige procent for den samlede vareimport er jo langt mindre end de 50 pct., og jeg håber, at den højtærede handelsminister kan svare os på, hvor meget det virkelig er, således at vi een gang for alle kan få slået fast, at den smule liberalisering, vi har fået, ikke har medvirket til væsentlige standsninger af danske produktioner, når det ikke drejer sig om produktioner, der er helt unaturlige for Danmark, fremstilling af surrogater, som ingen ville drømme om at fremstille, hvis vi blot kunne få en nogenlunde forsyning af de rigtige varer. Jeg tænker her særlig på tørv og brunkul, generatorbrænde og helt ned til te- og krydderierstatninger. Nå, men iøvrigt sagde den højtærede finansminister jo også, at Ancey-overenskomstens toldnedsættelser ikke medførte nogen nedsættelse af den danske industris beskyttelse, så man kan jo sige, at man heller ikke har gjort noget for at lette forbrugerne for den byrde.

De sidste 2—3 år har jeg gang på gang dokumenteret, hvilken økonomisk fordel det ville have været for landet at have frigivet importen af f. eks. lastbiler og maskiner. Men er disse varer kommet på friliste? Nej! Sådanne vigtige produktionsapparater kan hjemtjene deres valuta utrolig hurtigt og forøge eksporten med flere gange det beløb, som importen forøges med. Det er udprægede investeringsvarer. Det ville derfor have været rigtigere, om Industrirådets formand havde lagt trykket et andet sted, da han sagde, at vi kan ikke liberalisere os selv til fallittens rand. Det kan vi nemlig ikke, men vi kan fortsætte med at være bundet på hænder og fødder, så vi af mangel på bevægelighed går fallit. Ja, var det ikke netop en delvis falliterklæring, vi udstedte den 18. september i fjor? Det var i hvert fald en akkord, og man behøver ikke at lave ret mange akkorder, før man betragtes som insolvent. Her kunne man som foreslået af retsforbundet have liberaliseret i stedet for, men intet er man i regeringen så bange for som for friheden. Den højtærede minister sagde så kønt i tirsdags, at